

"Om disse steinene tala"

Ved nordveggen av sakristiet i Kviknekirka ligg tre klebersteiner, flate på den ene sida, men grove på baksida. Etter å ha studert disse og pussa bort mose, så kom det fram bokstaver og tall, altså var det gravsteiner.

Felles for disse steinene var i utgangspunktet etternavnet Knoff og årstallet 1862.

For å gjøre historia komplett, må en gå til tida før 1862.

Anders Rambech Knoff vart født på Wollan den 7.juni 1816. Knoff var ei gammel militærslekt.

Stamfaren til Knoffslekta var fra Friedland i Preussen.

Anders Rambech Knoff var sjøl i vaksen alder en stor og høgreist mann - med kvasse og gløgge øyne, ørnenese med et fornemt drag om munnen, og hadde en vyrdelig måte å te seg på. Han skjulte aldri at han var stolt av slekta si, men i det daglige var han en likemann mot alle.

Forbindelsen mellom slekta Knoff og Wollan var Albrecht Christoffer Holch Middelfart Knoff, som i sitt 3.ekteskap ble gift med Andrea Schieldrup på Wollan.

Far til Anders eide Engen gård i Orkdal og bodde det meste av tiden der. Han hadde ingen rett til Wollan, men han var gift med gardjenta der. Derfor var barna både på Wollan og Engen.

Anders reiste første gang fra Wollan til Engen da han var 7 1/2 år gammel.

Etter flere års utdanning, bl. annet underoffisersskole i Trondheim i 1833, og videre i møbelsnekkerlære hos I. O. Moe på Byåsen. Her ble han kjent med Berit Monset, som han ble gift med i 1836. Etter flere års etterutdanning i Kristiania oppnådde han den militære graden Fanjunkel.

Det var to unge folk som flyttet inn på Wollan en junikveld, omkring sankthans i 1836.

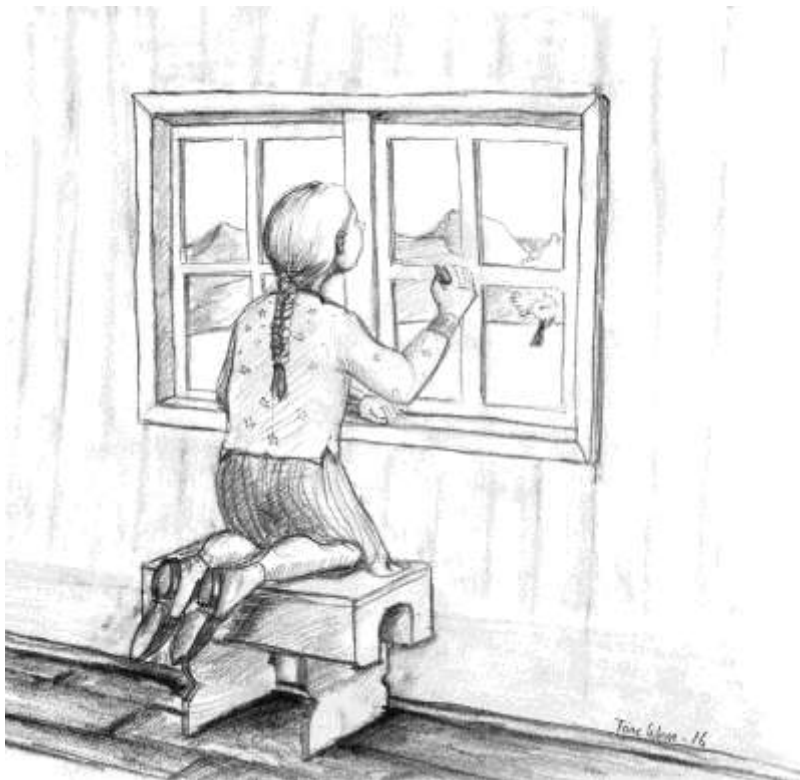
I dagboken skriver Anders om dette:

" Fra Trondheim fulgte Simen Lagesen Gruben, som medbragte en rød hest hitopkommet over elven mødte bestefar oss. Han motok oss venlig og ønskede min hustru velkommen. Min hustru var dengang 20 år og jeg ligeså"

De var begge friske og sterke.

Likevel står en ved inngangen til en familietragedie.

På et vindusglass i stuen på Wollan, har noen av barna til Berit og Anders risset inn navna sine; Sofie Lusie Askanius, Ingeborg og Fredrikke Knoff - 1861.

Fredrikke døde som ett av fire barn i januar og februar i 1862 - hun ble 12 år. Videre døde Aksel og Fritjof 5 år og Tobias 14 år. Årsakene til dødsfallene var den Trondhjemske halsesyke.

Anders gir i dagboken et vakkert ettermæle. Han skriver om hvor snille barna har vært mot mor, far og andre, og alt de hadde vært opptatt av lek og virke. Så skrev han om sykdommen og striden med døden, hvordan de tok farvel med foreldre og søsken. Vesle Fritjof ville ikke dø! Han skulle bli frisk og så skulle far ikke drikke mere brennevin, så ville alt bli bra!

Fra dagboken året 1862:

"24.de februarie ere mine tre børn innsatt i gravkjelleren, nemlig

1. Jens Ulrik Tobias Knoff
2. Fritjof Knoff
3. Ane Fredrikke Elisabeth Knoff"

(Det fjerde barnet Aksel, døde før de andre, den 29.januar samme år og må sannsynligvis ha blitt begravd før disse tre).

Anders skriver videre:

" Ved middagstid aaret 1862, 6 te marts ere disse tre velsignede i Herren, utagen fra gravkjelleren omkring kl.9 formiddag og innsat i Capellet, og igjen samme dag kl. 2 1/2 ettermiddag utagen herfra og innsat i graven i en trækasse for at henstaa i to år fra dødsdagen.

Farvel i fire med hjertedyb savn

Farvel, farvel i Jesu navn,

Amen, Amen, Amen "

Anders laga selv gravsteinene av kleberstein fra Grøtlimarka. Det er disse steinene som står attmed sakristiveggen.

Nils Asbjørn Ween